

Uddrag af bogen

THE WORLD COUNCIL OF CHURCHES

**af
David W. Cloud**

**På dansk ved
Børje Flemming Boysen**

Kirkernes Verdensråds historie

Kirkernes Verdensråd (KV) er en international, økumenisk union bestående af mere end 300 trosretninger og et medlemstal på omkring 400 millioner bekendende kristne. KV blev officielt dannet i Amsterdam, Holland i 1948 med 147 trosretninger. I dag er der 307.

KV's målsætning blev enkelt forklaret ved dets dannelse i august 1948. Tidligere generalsekretær for KV, W.A. Visser't Hooft, formulerede de forsamlede økumenikers hensigt ved dette historiske møde således: "Vort navn indikerer vor svaghed og vor skam over for Gud, for der kan kun være, og er til sidst, én Kristi kirke på jorden. Vor mangfoldighed er en dyb afvigelse. Men vort navn viser også, at vi er denne situation bevidst, som vi ikke passivt accepterer, men *AT VI VIL SKRIDE FREMAD MOD EN MANIFESTATION AF DEN ENESTE, HELLIGE KIRKE*. (W.A. Visser't Hooft, *The Genesis and Formation of the World Council of Churches*, Geneva: World Council of Churches, 1982, p. 66).

Denne formodede "én hellig kirke", denne verdenskirke, man længes efter, er et fantasifoster af kættersk forestilling. Bibelen fortæller os ikke, at der skal være en verdenskirke. Tværtimod. Bibelen gentager advarsler om, at kristendommen vil blive yderst frafalden, som Jesu genkomst nærmer sig, og de sande kirker opfordres til at forholde sig adskilt fra denne ugudelighed. Gud fuldbyrder ikke denne store bemyndigelse gennem én enkelt kirke, men gennem adskillige.

Selvom den romersk-katolske kirke ikke officielt er medlem af KV, har den arbejdet tæt sammen med KV siden 1960'erne. Mange katolikker er i dag placerede i ledende stillinger inden for KV. Edward Panosian bemærker: "Roms opfattelse af den økumeniske bevægelse er, at denne er en sammenslutning af alle kirker - eventuelt alle religioner - med Rom. Rom slutter sig ikke til KV; hun indbyder KV til at slutte sig til hende. Hele det økumeniske program er blevet kaldt "Reformationens tilbagedrejning", dvs. at skrue tiden tilbage til før Reformationen. (Edward Panosian *The World Council of Churches*, Green Ville, SC: Bob Jones University Press, 1983, p. 40).

Vi kunne beskrive KV's fejltagelser under et utal af kategorier. Vi kunne tale om dets doktrinære kætteri, modernisme, marxisme, humanisme, feminisme, sakramentalisme, synkretisme og universalisme. Faktum er, at KV ikke består én eneste bibelsk prøve, der påføres det. KV er åbenlyst og groft i modstrid med Bibelen. Følgende betragtninger over nylige begivenheder, sponsorerede af KV, giver uimodsigelige beviser for, at KV er en del af det frafald, som Det Nye Testaments Skrifter profeterer om.

KV's konference hylder gudinden Sophia, giver bifald til lesbiske

I november 1993 sponsorerede KV en reaktionær konference i Minneapolis, Minnesota. Omkring 2.000 kvinder, "bestræbende sig på at ændre kristendommen", deltog, de mest yderliggående, religionsfornægtende kvinder, tilhængere af de mest ejendommelige, ukristelige temaer, man kan forestille sig.

Talerne inkluderede Chung Hyung Kyung, koreansk *teolog*, der ligestiller Helligånden med ældgamle, asiatiske guder; Virginia Mollenkott, en erklæret lesbisk proabortionist; Elisabeth Bettenhausen, professor ved Harvard Divinity School; Lois Wilson, en United Church of Canada præst; Jose Hobday, en romersk-katolsk nonne.

Liberal trosretninger støttede konferencen. The United Methodist Women's Division sendte 56 repræsentanter og betalte deres udgifter. Alt i alt deltog næsten 400 United Methodists i konferencen. The United Presbyterian Church gav et bidrag på 66.000 \$ og sendte en gruppe repræsentanter, anført af højt dekorerede embedsmænd. 405 presbyterianere deltog. Mere end 300 repræsentanter, fra den fejlbenævnte Evangelisk Lutheranske Kirke i Amerika, deltog. Der var 2.334 romersk-katolske deltagere og 144 fra United Church of Christ. Der var repræsentanter fra United Church of Canada, the Church of Brethren, American Baptist og Episcopalian and Mennonite.

Da visse medlemmer udfordrede dem, ved at protestere mod deres deltagelse i konferencen, udstedte the Presbyterian Church's General Assembly Council et *faktablad*, der proklamerede: "De deltagende opfordres til at udvide deres horisont for at blive berigede og åndeligt nærede og for at kunne engagere sig i dialog med kvinder og mænd fra alle dele af verden." Apostater har altid smarte forklaringer som forsvar for deres oprør.

Ingen brug for forsoning. Under en paneldiskussion om Jesus sagde Dolores William fra Union Theological Seminary: "Jeg tror ikke, vi behøver teorien om forsoning i det hele taget. Jeg tror, Jesus kom for livet og for at vise os noget om livet. Jeg tror ikke, vi har brug for folk, som hænger på kors og lignende bloddryppende sære ting ... vi behøver kun at lytte til Gud indeni os selv."

Gud er en "mishandlende forældre". Virginia Mollenkott, der deltog i oversættelsen af the New International Version (Det Nye Testamente), sagde: "Jesus er vores ældre brøder, banebryderen og konstante ledsager for os – ultimativt mellem mange brødre og søstre i en evig, ligeberettiget og værdig søskendeflok. Førstefødt, kun i den forstand, at han var den første til at vise os, at det er muligt at leve i forening med den guddommelige kraftkilde, mens vi er her på denne planet ... Som en incest-overlever *kan jeg ikke længere tilbede i teologisk sammenhæng, der fremstiller Gud som en mishandlende forælder (henvisende til Kristus' død på korset) og Jesus som det lydige, tillidsfulde barn.*"

Bedende til træer. Koreas Chung Hyung Kyung fortalte forsamlingen: "Mine indvolde er buddhist-indvolde, mit hjerte er et buddhist-hjerte, min højre hjernehalvdel er Konfucius' hjerne, og min venstre hjernehalvdel er en kristen hjerne." Dette er økumenisk skizofreni af den mest yderliggående slags. Chung er professor ved Koreas Ewha Universitet for Kvinder, verdens største universitet for kvinder, med 20.000 studerende.

Chung instruerede mængden af kvinder i at søge hjælp fra træerne, hvis de manglede energi: "Når vi bruger pranisk healing, tror vi, at denne livgivende energi kommer fra Gud, og den findes overalt, den er i solen, i havet, i jorden og i træerne ... Vi spørger om Guds tilladelse til at bruge denne livgivende energi til vore søstre og brødre, der behøver den. Hvis du føler dig rigtig træt, og du ikke har energi at give fra dig, så skal du gøre følgende ... gå til et stort træ og sig til det, "giv mig noget af din livsenergi" (AFA Journal, februar 1994).

Chung har udgivet en omskrivning af evangeliernes fortællinger, set ud fra et asiatisk, feministisk perspektiv. Hun fortalte deltagerne ved Minneapolis-konferencen: "Bibelen er basalt set en åben bog, og jeg vil gerne bidrage med det næste kapitel." Chung talte i 1991 ved General Assembly of the World Council and Churches og identificerede Helligånden med en buddhist-gudinde.

Stående applaus for lesbiske. Under konferencen samledes en gruppe på rundt regnet "100 lesbiske, bi- og transseksuelle kvinder" på platformen, hvor de modtog en stående applaus fra mange i mængden. De "fejrede miraklet af at være lesbiske – åbenlyst – og kristne".

Det lesbiske tema blev gentaget af hovedtalerne. I en workshop, kaldet "Profetiske røster fra lesbiske i kirken", påstod en nadeansk biskop, det første "out" lesbiske præstekald i en amerikansk baptistkirke, at Maria og Martha i Bibelen var lesbiske forsøstre. Hun sagde, at de ikke var søstre, men lesbiske elskende. Janie Spahr, en selverklæret lesbisk kontorist i den presbyterianske kirke i USA, påstod, at hendes teologi først og fremmest går ud på at "making love with Coni", hendes lesbiske partner. Judy Westerdorf, en United Methodist sekretær fra Minnesota, fortalte workshopen, at kirken altid har været velsignet med bøsser og lesbiske ... hekse ... shamans.

I et seminar om "Re-Imagining Sexuality-Family" sagde den lesbiske teolog Mary Hunt: "Forestil jer sex mellem venner som normalt. ... Bedøm seksuel omgang i det omfang, det fostrer venskab og nydelse. ... Nydelse er vores fødselsret, der er berøvet os i det religiøse patriarkat." (AFA Journal, februar 1994).

Tilbedelse af Sophia. Den 3. november 1993 rapporterede Minneapolis Star Tribune, at "tilbedelsesoplevelser, gennem hele konferencen, vil fejre Sophia, den bibelske skabte gudinde. Sue Seid-Martin, fra University of St. Thomas School of Divinity i St. Paul, Minn., påstod, at denne Sophia er "den undertrykte del af den bibelske tradition og helt klart det kvindelige ansigt af den menneskelige psyke." Seid-Martin tror, at Sophia forekommer i Ordsp. 1-9; Matt. 11; Luk. 3, 35; 11, 49; og 1 Kor. 1-2, og hun identificerer Jesus Kristus med denne Sophia.

Disse feminister læser ikke den samme bibel, som jeg har læst de sidste tyve år. Jeg har aldrig fundet en Sophia-gudinde i min bibel! Det græske ord *Sophia* i King James Version (KJV) er oversat til "visdom" og "markerer mental fortræffelighed i højeste og mest fuldkomne forstand ... indbefatter kundskab og antyder godhed". (George Berry, *A Greek-English Lexicon and New Testament Synonyms*). Dette ord bliver ofte overført på Jesus Kristus, men har aldrig på nogen måde noget som helst at gøre med "det kvindelige ansigt af den menneskelige psyke". Ordet Sophia forekommer ikke i Det Gamle Testamente. Det hebraiske ord, oftest brugt om visdom, er *chokemah*. Det er det ord for *visdom*, som forekommer i Ordsp. 8 og 9. Det refererer til forstand, dygtighed, åbenbarelse, guddommelig forklaring, og det har intet som helst at gøre med den påståede feminine side af Gud.

Den nøgne gudinde Sophia. Et maleri, udstillet på Re-imagining konferencen, forestillede tilsyneladende denne Sophia. Maleriet indeholdt billedet af en skallet udseende kvinde med store, nøgne bryster. Midten af hendes pande var smykket med et mærke, der så ud som et Hindu "tika" eller tilaka, det samme mærke kvinder i Nepal og Indien modta-

r af deres præster, når de gør "puja" (tilbeder) i hedenske templer. Det er interessant, at en af talerne ved konferencen opmuntrede deltagerne til at bære tikaen. Aruna Gnadadason, en sydasiatisk feminist, slog ud mod angivelige modsigelser og undertrykkelse fra de kristne missionærers lærer i Indien, og hun indbød deltagerne til at sætte røde prikker på deres pander for at "repræsentere det guddommelige" i dem. Omslaget på the Presbyterian Layman, januar-februar 1994, forestillede dette maleri. På rammen, rundt om maleriet, stod nogle af ordene i bønnen til Sophia.

Søndag morgen samledes konferencedeltagerne i gentagne bønner til Sophia, der bestod af følgende ord: "Vor skaber Sophia, vi er kvinder i dit billede ... Sophia, vor skaber og Gud ... udgyd din kærlighed over os ... vi indbyder en elsker, vi føder et barn; men vores varme kropsvæsker minder verden om dens nydelser og sanseligheder ... Vor vejleder, Sophia, vi er kvinder i dit billede ... Med visdommens honning i vore munde profeterer vi en hel menneskelighed til alle mennesker."

"Honey of wisdom, my food!" Dette er et sammensurium af new age-feminisme, en bevægelse forudset for næsten 2.000 år siden af profeten Judas i Det Nye Testamente: "Ligeledes er Sodoma og Gomora og de omliggende Byer, der på samme måde som de var hengivne til Utugt og søgte omgang med Naturen, sat til et advarende Eksempel, idet de lider Straf i evig Ild. Dog gør disse Drømmere det samme: de besmitter Kødet, foragter Herrens Værdighed og spotter høje Englemagter." (Jud. 1, 7-8).

KV døber hedenskabet

Den syvende kongres for KV, afholdt den 7. - 20. februar 1990 i Canberra, Australien, gav et klart bevis for KV's gyselige frafald. KV er ikke nogen lille organisation. Den repræsenterer mere end 300 trossamfund med omkring 500.000 medlemmer. De fleste store, kristne samfund er medlemmer af Rådet. Og dog er apostasien i dette organ rystende.

Selv om KV er fuld af apostasi, føler vi det ikke nødvendigt at rapportere om alt, hvad der foregik på KV's syvende kongres. Vi tror, det er tilstrækkeligt at rapportere om de afskyelige idéer vedrørende synkretisme og universalisme, som fik opbakning dér, vranglæren om at der er lys og frelse i hedenske religioner. Dette er blevet kendetegnet for KV i årevis, men betoningen af synkretisme, dvs. sammensmeltning af religioner, filosofier, ved at mægle mellem de stridende parter, vokser sig stadig dristigere, som tiden går.

Aboriginere åbner mødet. Canberramødet blev åbnet af australske aboriginere, der tilbeder naturen. Overvej følgende Religious News Service rapport:

"Aboriginske mænd, kun iført lændeskærf og fjer, med kroppene malede i stammens dekoration, dansede rundt om et alter og slog på trommer i en traditionel renselsesceremoni, åbnede den syvende kongres for KV den 7. februar. Tæt op ad de aboriginske mænd ved alteret stod aboriginske kvinder, klædt i traditionelle sorte og røde dragter, og aboriginske gejstlige, klædt i farvestrålende, vesterlandske habitter." (Christian News, den 18. februar 1991, s. 1).

En økumenisk Press Service-journalist giver flere detaljer fra den hedenske renselsesceremoni, der åbnede KV's syvende kongres. "Forsamlingen gik gennem teltet, forbi røgen af brændende blade, en traditionel renselsesproces for aboriginere i Australien. Inden selve tilbedelsen begyndte, blev en traditionel aboriginisk "budbringerstav" båret hen til tilbedelsesteltet af en aboriginisk løber. Under dette ceremonielle forløb bad KV's generalsekretær, Emilio Castro, på KV's vegne om tilladelse til at gå ind i landet. Forsamlede i teltet var aboriginske ældste, der rituelt gav tilladelsen, hvorefter KV's ledere i procession gik ind i teltet."

De involverede aboriginere var næsten nøgne, og hele arrangementet var en vederstyggelighed over for Gud. Den formodede spiritualitet, som aboriginerne foregav, blev applauderet af alle tilstedeværende, mens Bibelen fordømmer dette som hedensk afgudsdyrkelse. KV's ledelse har ingen forståelse for Bibelsk Frelse og Ånd. Derfor finder de "spiritualitet" i denne faldne, onde verden, selv blandt de ikke frelste.

Bøn til en kvindelig gud. Yderligere bevis på KV's synkretistiske ånd viste sig på kongressens anden dag, da den sydkoreanske, presbyterianske feminist, Chung Hyun Kyung, påkaldte en kvindelig, hedensk gud.

"Ved at kombinere fyrværkeri, med en forestilling af koreanske og aboriginske dansere, gengav Chung en dramatisk fremkaldelse af en kvindelig, hellig ånd. Hun forbandt denne ånd med Hagar, den egyptiske slavekvinde i 1 Mos., som, sagde Chung, var blevet udnyttet og overgivet af Abraham og Sarah. Chung brændte derefter stykker af papir, der bar andre udnyttede ånder, som, sagde hun, var fulde af "han", det koreanske ord for "vrede" og sammenlignede dem med holocausts ofre, frihedskæmpere, myrdede tilhængere af ikke-vold, kæmpende koreanske kvinder, de fattige og kvinder i Japans prostitutionshær under 2. Verdenskrig." (Religious News Service, 5. marts 1991).

Atten gange opsummerede Chung de dodes ånder og understregede, at "uden at høre disse ånders røst kan vi ikke høre Helligåndens røst". Chung sagde: "Jeg håber, at nærværelsen af vore forfædres ånder, hér sammen med os, ikke gør jer utilpasse." Hun sammenkaldte også "Jordens, Luftens og Vandenes ånder". Chung sagde: "Jeg ved også, at jeg ikke længe tror på en omnipotent (almægtig) krigsgud, der redder de gode og straffer de onde." Chung konkluderede sit budskab ved at sammenligne "ånden" med den ugudelige Kwan, "gudinden for medfølelse og visdom" (populær religiøsitet tilbedt af Østasiens kvinder). Chung gik blasfemisk endnu længere, idet hun sagde: "Måske er dette et kvindeligt forbillede på Kristus, der er den førstefødte af os, én som går foran og bringer andre med sig."

Religious News Service's (RNS) rapport konstaterede, at selv om nogle af KV's delegerede blev krænkede på grund af denne blasfemi, tog de fleste varmt imod den. Faktisk gav hele forsamlingen Chungs' blasfemiske præstation en stående applaus

Hele den Hellige Skrift er ikke livgivende. I en opfølgende rapport, udarbejdet af RNS i februar 1992, fremkom yderligere bevis på Chungs' frafald. I et interview med Carl McIntire sagde Chung, at hun ikke var sikker på, om Jesus havde sagt ordene i Joh. 14, 6: "... Jeg er Vejen og Sandheden og Livet; ingen kommer til Faderen uden ved Mig."

Chung sagde også, at mange kvinder ikke finder hele den Hellige Skrift i Bibelen "livgivende" og pointerede særligt Paulus' formaning om, at kvinder bør tie i forsamlinger og underordne sig deres ægtemænd hjemme.

Hun sagde, at hun var enig med en katolsk præst, der for nylig fortalte hende, at den største skade til fremme af fællesskab og forening er at håndhæve sandheden. Striden, mellem hvem der har ret, og hvem der har uret, adskiller mennesker, sagde hun.

Alle trosretninger er ét med Gud. Direktøren for KV's Inter-Faith dialog er dr. Wesley Ariarajah, Sri Lanka. Hans frafaldne idéer om frelse blev hørt ved Canberra Kongressen og blev rapporterede i de lokale aviser. Betänk denne rapport fra *The Australian*:

"KV førte økumenismen til dens yderste grænser i weekenden, da det foreslog, at muslimer, hinduer og andre opnår frelse på samme måde som kristne og advarer sidstnævnte imod *snæversynethed*. Rådets direktør for Inter-Faith dialog, dr. Wesley Ariarajah, sagde, at det var uforståeligt for ham, at Gud lytter til kristne bønner, men ignorerer dem, som beder til specielle versioner af Gud."

"Som en Sri Lankan kristen, der har læst hinduskrifter, skrevet af hinduhelgener, kan jeg simpelthen ikke begribe, at der ikke har eksisteret andre mennesker (end kristne), der er fortrolige med Gud", sagde han. "Det er utroligt, at andre mennesker ikke har tilgang til Gud, eller at Gud ikke har tilgang til dem."

"Hvem lytter til hinduens bønner? Er der mange guder? Hvis vi tænker på en Gud, som er skaber og opretholder af hele universet, som i Sl. 24, så er der ikke to guder. Derfor er det uforståeligt for mig, at en hindu, en buddhist eller enhver anden er uden for Gud. Min opfattelse af Guds kærlighed er for omfattende for mig til at tro, at kun denne snævre bestanddel, kaldet kristendom, vil blive frelst. Hvis du er en kristen, må du være åben og frisindet, ikke snæversynet og udelukkende alt andet."

Dr. Wesley Ariarajah sagde: "Det, at være en god kristen, går ikke ud på at gå rundt og fortælle mennesker, der tilhører en anden trosretning, at de er helt forkert på den." (*The Australien*, 11. februar 1991).

Ariarajah tager dødeligt fejl med hensyn til dem uden for Kristus. Overvej følgende sandheder fra Guds Ord, sandheder som fuldstændig ignoreres af Ariarajah og hans venner fra KV.

Hedningernes vilkår. De følgende vers fra Efeserne viser os tydeligt vilkårene for de ufrelste hedninger:

"Også jer har han levendegjort, da I var døde i jeres Overtrædelser og Synder, som I forhen vandrede i, ledede af denne Verdens Tidsånd og af Herskeren over Luftens Rige, den Åndemagt, som nu er virksom i ulydighedens Børn. Til

dem hørte vi også alle forhen, da vi fulgte vort Køds Lyster og gjorde, hvad Kødet og Tankerne ville, og af Natur var vi Vredens Børn ligesom de andre.”
(Ef. 2, 1-3).

”kom i Hu, at I på den Tid var uden Forbindelse med Kristus, udelukkede fra Borgerret i Israel og fremmede for Forjættelsens Pagter, uden Håb og uden Gud i Verden. Nu derimod, da I er i Kristus Jesus, er I, som engang var langt borte, kommet nær på grund af Kristi Blod.”
(Ef. 2, 12-13)

Før efeserne kom til Kristus, var de religiøse afgudsdyrkere. Hvad var deres åndelige vilkår dengang? Bibelen siger, at de var døde i deres synd og overtrædelser. De var under Djævelens magt. De var fra naturens side vredens børn. De var uden håb og Gud i denne verden. Det er ”spiritualiteten” for enhver, som er uden for Jesus Kristus. Bibelen siger, at det var Kristi blod, som forandrede de åndelige vilkår for de kristne i Efesus.

Kun frelse gennem Jesus Kristus. Følgende, tydelige bibeludsagn gør det klart, at der ikke er nogen frelse uden for Jesus Kristus. Alle mennesker er syndige og dømt under Guds retfærdige dom. Den eneste udvej fra syndens fordømmelse er gennem personlig tro på Jesus Kristus og ved Hans blod, der blev udgydt på Golgata. Bibelen siger, at frelse kun kommer gennem ét navn: Jesus Kristus. Et hvilket som helst andet navn - om det er Buddha, Muhammed, Sophia eller Krishna - er ude af stand til at bringe frelse.

”Jesus svarer: ”Jeg er Vejen og Sandheden og Livet; ingen kommer til Faderen uden ved Mig.””
(Joh. 14, 6)

”Og Han førte dem udenfor og sagde: ”I Herrer! Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?” De svarede: ”Tro på Herren Jesus, så skal du blive frelst, du og dit Hus.””
(Ap. 16, 30-31)

”Og der er ikke Frelse i nogen anden; thi der er ikke under Himmelen givet Mennesker noget andet Navn, hvorved vi kan frelses.”
(Ap. 4, 12)

Evangeliet kræver anger. Ariarajah sagde, at det at være en god kristen ikke indbefattede at gå rundt og fortælle mennesker, der tilhørte andre trosretninger, at de var forkerte på den. Han ved ikke, hvad han taler om. Var apostlene ”gode kristne”? De rejste i hvert fald rundt og fortalte folk, tilhørende andre trosretninger, at de tog fejl, og at de skulle angre og vende sig til Kristus. Overvej denne prædiken af en god kristen, Paulus, til de religiøse hedninger i Athen:

”Da trådte Paulus frem midt på Areopagus og sagde: ”Athenere! Jeg ser, at I i alle Måder er ivrige i jeres Gudsdyrkelse. Thi da jeg gik omkring og tog jeres Helligdomme i Øjesyn, fandt jeg blandt andet et Alter med den Indskrift: ”For en ukendt Gud.” Det, som I således dyrker uden at kende det, det forkynder jeg jer. Gud, som har skabt Verden og alt, hvad der er i den, Han, som er Him-

melens og Jordens Herre, bor ikke i Templer, gjorde med Hænder, han tjener heller ikke af Menneskers Hænder, som om han trængte til noget, Han, som jo selv giver alle Liv og Ånde og alt andet.””

(Ap. 17, 22-25)

”Når vi nu er af Guds Slægt, må vi ikke mene, at Guddommen er lig Guld eller Sølv eller Sten, formet ved Menneskers Kunst og Snilde. Vel har Gud båret over med uvidenhedens Tider, men nu sender han Mennesker det Budskab, at de alle og alle Vegne skal omvende sig. Thi han har fastsat en Dag, da han vil dømme Jorderig med Retfærdighed ved en Mand, som han har bestemt dertil, og det har han gjort troværdigt for alle ved at lade Ham opstå fra de Døde.”

(Ap. 17, 29-31)

Bibelen siger, at Gud elsker alle mennesker og ikke viser personanseelse. Men han tilbyder kun én vej til frelse, og mennesket må angre og komme på Guds vilkår gennem Jesus Kristus. Problemerne med KV er simpelthen: De har vraget Guds Ord.

Regnbueslangen som skabte verden. KV's blasfemi nåede tilsvarende, afvigende højder i en forudgående publikation, der opfordrede til ”genopdagelse af aboriginernes spiritualitet og for en nyskabt spiritualitet”. Bedøm en udtalelse fra dette forbløffende økumeniske dokument. I dette giver KV et eksempel på den påståede ”spiritualitet” i aboriginernes tankegang:

”Skabelsen af verden begyndte i drømme. Forud for drømmene var der en foreksisterende, formløs substans, i hvilken åndelige væsener levede. I nogle af historierne om skabelsen vågnede regnbueslangen af sin lange søvn under jorden, indtil hun indså, at tiden var inde til at føde. Hun frigjorde i ånden væsener til at skabe højdedrag og dale, lys og skygge, vand og træer, blomster og alt levende ... Slangen frigjorde også åndelige væsener til at skabe dyr og mennesker i et specielt forhold til hinanden, for evigt forenede gennem historie, sang og ceremonier.” (Wanderer, 14. marts 1991).

KV's publikation tog spørgsmålet op til diskussion vedrørende en ”omvurdering af den teologiske forståelse af skabelsen”. Meget af kristendommen, i særdeleshed den vesterlandske teologi, har givet opbakning til den menneskelige dominans over skabelsen. KV's diskussioner gik ud på at udfordre den kristne teologis tolkning således, at menneskets opgave skulle være at underlægge sig jorden.

Dette er tåbeligt. Bibelen forklarer ligefremt, at mennesket blev skabt i Guds billede og givet budet: ”og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: ”Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld Jorden, gør Eder til Herre over den og hersk over Havets Fisk og Himmels Fugle, Kvæget og alle vildtlevende Dyr, der rører sig på Jorden!” (1 Mos. 1, 28). Mennesket er ikke et dyr. Mennesket er ikke et produkt af evolution. Det er sat til at være beskytter over jorden og dens tilgange.

Faktum er, at KV er sammensat af en flok teologiske vranglærere. Det er et forum for enhver slags radikale, miljøaktivister, kommunister, new agere, One Worlders, feminister og synkretikere.

Vi kunne fortsætte med at give flere detaljer fra denne mærkelige, umoralske adfærd fra KV's syvende kongres, men vi ser ingen grund til dette. Gud har befalet, at hans folk skiller sig ud fra alt dette.

”Og jeg hørte en anden Røst sige fra Himmelen: ”Drag ud fra Hende, mit Folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager.””

(Åb. 18, 4)

Den mest vanærende dag i kirkens historie: Dagen for bøn om verdensfred

Den følgende rapport i 1986 om *Dagen for Bøn om Verdensfred* forekom første gang i *O Timothy Magazine*, 4. bind, 2. udgave, 1987. Vi genoptrykker den for at minde vore læsere om økumenismens fuldstændige frafald. Pave Johannes Paul 2., lederne af de protestantiske trosretninger samt repræsentanter for verdens hedenske religioner tog hinanden i hånden i fælles bøn for verdensfreden. Dette er den samme Johannes Paul 2., som, af Billy Graham, er blevet kaldt ”en af de største moralske og åndelige ledere i dette århundrede”. Jack Van Impe udråbte pave Johannes Paul 2. til en troens forsvarer på en nylig udgiven videofilm. James Robinson sagde, at Johannes Paul 2. er ”en af de fineste repræsentanter hvad angår moral på denne jord netop nu”. Robinson gav også udtryk for, at han tror, at Johannes Paul 2. er ”et menneske født på ny”. Kenneth Kantzer, tidligere udgiver af *Christianity Today*, har prist Johannes Paul 2. og sagt, at han bygger den form for kirke, som ”Gud har kaldet Peters efterfølger til at bygge”. David de Plessis bar et foto af paven i sin bibel. Mange andre evangeliske og karismatiske ledere har rost denne pave.

Jo mere vi graver i den økumeniske mur af 1986, er den mest slående begivenhed, vi kan se, *Dagen for Bøn om Verdensfred*. Aldrig før i den kristne historie har der været en tydeligere opfyldelse af Skriften, der profeterer om det store frafald fra troen og formningen af skøgens, én verdensreligion. Det er blevet meget, meget sent brødre.

I centrum af denne forbavsende begivenhed ser vi et vellidt slags menneske, som gør krav på at være den eneste efterfølger af apostelen Peter og *Hovedet* for alle kristne. Samlet omkring Peters formodede efterfølger er alle slags ledere for andre religioner, religioner som Peter anså for hedenske og ugudelige. Hvad foretager disse mænd og kvinder sig? De er forsamlede, siger de, for at bede til deres guder for verdensfreden.

Dette vanærende møde blev holdt i Assisi, Italien 26. oktober 1986, og det blev annonceret af Johannes Paul 2. ni måneder tidligere. Denne bekendtgørelse blev givet under en messe i Rom, der markerede afslutningen på de Kristnes Fællesskabsuge. Den officielle vatikanavis rapporterede pavens ord ved følgende bekendtgørelse:

”Fred inden for kirken og fred med hele menneskeheden.” Ordene af pave Gregor 7. er særdeles velegnede i dette år 1986, som de Forenede Nationer har udnævnt til det Internationale År for Fred ... Ved denne højtidelige lejlighed ønsker jeg at bekendtgøre, at jeg har taget initiativet til opportune samråd

med lederne, ikke kun fra de forskellige kristne kirkesamfund og foreninger, men også fra verdens øvrige religioner, for sammen med dem at organisere et specielt bønnemøde for fred, her i byen Assisi ... Dato og detaljer vedrørende dette møde vil blive besluttet snarest muligt (*L'Osservatore Romano*, 10. februar 1986, s. 19).

Det var for resten på det selvsamme sted, at pave Johannes 23. den 25. januar 1959 annoncerede beslutningen om at sammenkalde til 2. Vatikankoncil.

Hvem deltog i Assisi? Der var 160 deltagere ved bønnemødet for fred i Assisi. De "kristne" ledere, som deltog, kom fra mange økumeniske organisationer inden for KV, repræsenteret af dets ledende sekretariater og tre af dets syv præsidenter; KFUM; KFUK; Quaker; Mennonite World Conference, Reformed Ecumenical Synod; Baptist World Alliance, inkl. Southern Baptist Convention; Disciples of Christ; World Alliance of Reformed Churches; Lutheran World Federation; Anglican Communion; Old Catholic Union of Utrecht; the Assyrian Church of the East; Orthodox Churches. Der var også inviteret 15 romersk-katolske biskopper og ledere fra seks romerskkatolske franciskanerordener (Ecumenical Press Service, 26. - 31. oktober 1986).

Blandt de involverede var:

- Johannes Paul 2., pave.
- Robert Runcie, ærkebiskop af Canterbury.
- Emilio Castro, leder af KV.
- Den græsk-ortodokse ærkebiskop Methodios af Tyatira og Storbritannien, ærkebiskop og delegat af det økumeniske patriarkat Dimitrios.
- Gunnar Stalsett, leder af den lutheranske verdensføderation.
- Allan Boesak, leder af verdensalliancen for reformerte kirker
- Metropolitan Filaret, den russisk-ortodokse kirke.
- Moder Teresa, romersk-katolsk nonne.
- Susanne Telewona, vicepræsident for den lutheranske verdensføderation.
- Nita Barrow og Marga Buhrig, KV's præsidenter.
- Bernice Schrottenboer, Reformed Evangelical Synod.
- Val Ferguson, generalsekretær for Quakers.
- Lydia Breen og Doreen Boyd, verdens KFUK-staff.

Citat fra Richard Wurmbrandts bog *Reaching toward the Heights*

”for at i Jesu Navn hvert Knæ skal bøje sig ...” (Fil. 2, 10)

En ung brahmin kom en dag til den berømte missionær E. Stanley Jones og fortalte ham: ”Din forkyndelse har fået megen respons. Det ville være godt, hvis du ville forkynde Kristus som én af de mange veje. Der er også andre. Vi elsker Krishna. Andre elsker Kali. Hvis du ville acceptere dette, ville hele Indien lytte til dig.”

Denne fristelse eksisterede allerede i kristendommens begyndelse. Det romerske kejserrige var meget tolerant over for andre religioner. De ville gladelig have accepteret Kristus som én af de mange guder i deres Pantheon – på lige fod med Diana, Mars, Apollon, Mithra og kejserne. Det, der førte til forfølgelser af de første kristne, var, at de insisterede på, at Kristus er den eneste vej til frelse, og at alle de andre guder er falske.

Personligt ville jeg have syntes godt om, hvis der var mange veje. Imidlertid er universet konstrueret helt uden hensyn til mine ønsker. Nogen, klogere end jeg, som ved bedre, har skabt det. Jeg er nødt til at acceptere det. Jeg har intet valg. Jeg ville ønske, at jeg var født og opvokset under andre omstændigheder. Men igen, mit liv er blevet forudbestemt, uden at jeg er blevet spurgt til råds. Jeg kan ikke bestemme, hvordan menneskeheden burde frelses. Universets Skaber har bestemt, at der kun er én vej til frelse.

Der er ingen diskussion med Ham. Tag imod Jesus Kristus, og du vil blive frelst. Afvis ham, ignorer ham, og du er fortabt. Så enkelt er det. Gud har ikke spurgt os om vore specielle ønsker. Vi kunne tænke os, at der kun fandtes en Himmel. Helvedet eksisterer også. Det er så let for dig at undgå det.